

blodet. Det var vist en Forverling med Yorkshire-Heste, hvoraf der har været opstaldet en Deel fra Landsutteriet, men som jo nu ere aldeles forsvundne. Hvad det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds. (Th. Nielsen) angaaer, da forekommer det mig, at han aldeles har misforstaaet, hvad jeg har sagt. Det er min Mening — det ærede Medlem maa gjerne have en anden Mening — at Hesteavlen efterhaanden vil gaae tilbage, og at man tilsidst vil faae Heste af meget slet Bestaaffenhed. Naar man vedbliver at gaae tilbage sem i den sidste Tid, ville gode Heste blive sjeldne, og naar man i Tiden kommer dertil, troer jeg ikke, at Landbostanden vil være fornøiet dermed; det var det, jeg sagde, men jeg sagde ikke, at Landbostanden i Diebliffet er misfornøiet med Hestene. Det er jo dog noget ganske Andet. Vi have jo endnu ret gode Heste; thi der skal Tid til aldeles at ruinere Noget, som tidligere har været godt, og i det Hele har jo ogsaa Befolkningen omkring i Landet taget sig sammen for at helde saa længe som mulig paa, hvad der endnu er tilbage af gode Heste, men det er min Overbeviisning, at Hesteavlen er gaaet tilbage og i Fremtiden maa gaae endnu mere tilbage. Smidlertid har det ærede Medlem jo maaffee en anden Mening.

A. Sage: Jeg haaber, at det ærede Thing ikke vil finde det aldeles urimeligt, at jeg beder om Tilladelse til at sige nogle Ord. Jeg skal fatte mig saa kort som muligt, og det er der jo ogsaa al Anledning til, da jeg antager, at det ærede Thing, om ikke af andre Grunde, saa dog af Hofslighedsgrunde vil lade Sagen gaae til 2den Behandling, ja, at den endog vil blive efterseet af et Udvalg og derfra komme her tilbage. Men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at det er med stor Mlyst, at jeg tager Ordet i denne gamle Strid, thi saalænge der har været Rigsdag her i Landet, har dette Spørgsmaal mangfoldige Gange været et Stridens Æble. Jeg skal ikke klage over, at denne Sag kommer til os

fra Landstinget, skjøndt der er flere, som dele min Mening om, at det var noget uventet, at man vilde indbringe i det andet Thing en finantfiel Lov; jeg siger kun, at jeg troer, at det vilde have været rigtigere efter Alt, hvad der er hændet i denne Sag, om den først var kommen til os her i Thinget, hvor dens Behandling hver Gang, den har været for, stadig er bleven begyndt; der er ikke en eneste Undtagelse i saa Henseende, hverken naar den er bleven indbragt af Regjeringen eller gennem det private Initiativ. Jeg skal heller ikke udtale nogensomhelst Behreidelse enten i Ord eller Tanke mod den høitærede Minister for den forskjellige Stilling, han har fundet det rigtig at indtage til denne Sag, men kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at vi her i Thinget dybt maae beklage, at den høitærede Minister, der før har været en saa varm Talsmand for Stutteriets Nedlæggelse, nu vil overtale os til at gaae ind paa en Lov, som jeg betragter som langt slettere i sine Virkninger, end det gamle Stutterivæsen har været. Jeg mener, at jeg er berettiget til at anføre dette, idet den høitærede Minister paa et andet Sted har sagt, at man var „ufsjønsom“, naar man ikke modtog denne Lov, og endvidere har udtalt, at der vel var en Strøm, der gik den modsatte Vej, men at han ikke vilde bøie sig for denne Strøm, ligesom han tillige erklærede, at det var en Sag af saa stor Værd, at man ikke saaledes kunde kaste den bort, m. v. Maa jeg nu tillade mig at gjøre opmærksom paa, for at vi kunne staae reent og klart overfor hinanden, hvad den høitærede Minister har sagt i 1864—65 i den 16de Session. Jeg skal fatte mig kort — jeg har iøvrigt nedskrevet de forskjellige Uttringer og har dem liggende for mig — idet jeg fremstiller Sagen paa følgende Maade. Den høitærede Minister, som dengang var Medlem af Thinget for Slagelse — hvad han da er endnu — erklærede det for givet, at Finantsudvalgets Fleertal vilde have Stutteriet nedlagt, og han søiede til, med saa stærke Ord, som Sproget eiede, at Udvalget